

Anna Casassas

Visat núm. 12
(octubre 2011)

Sóc llicenciada en dret i vaig exercir set anys a Figueres fins que ho vaig deixar per dedicar-me exclusivament a la traducció literària, del francès i l'italià al català. La traducció, fet i fet, representa una immersió rutinària en el pou, riu, oceà, de les paraules molt més apassionant que l'advocacia.

Aquesta passió per les lletres ve de família. El pare era químic de professió i poeta de vocació (va arribar a president de l'IEC), i el germà gran li ha seguit la vocació també en el vessant professional. Tot i que ordenar i perfilar frases és la meva feina, la creativitat a mi em fa una mica de basarda, i per això la reinterpretació literària, o sigui traslladar una partitura en francès o italià a l'harmonia del català, em sedueix com les veus del mar. En el fons, si em permeteu la metàfora, la traducció té quelcom de sublim i alhora rutinari (a vegades, per desgràcia també ordinari) que en més d'un sentit es pot comparar a la remor de les onades. Potser perquè, des que els humans som al món, les paraules tampoc no cessen mai d'anar i venir, d'evaporar-se i ploure.

Als traductors, en tot cas, la gràcia ens arriba de tant en tant, quan ens toca una partitura magistral, d'un autor amb el qual et fas amic en la distància, a través del laberint de les llengües, que per increïble que sembli s'entenen a la perfecció entre elles, en l'essència.